

*Продумай, каменна стена!
Стресни безмълвието в тая
убийствена самотност!*

(февруари, 1901)

Характерно за употребата на символичната преграда у ранния и у късния Яворов е, че тя неизменно е потопена в мрак, че извиква с появата си в текста образа *нощ/тъмнина*:

*виси тъй облак на небето
и скрива светлий рой звезди.*

(„Пред тъмничний зид“)

*Който приближи, затули лъч една:
кой не приближи! – и чезна в тъмнина.*

(„Ледена стена“)

*Като зъмя тя огнена пронизва тъмнината
и свети между мене и стената,
по-жива всеки миг.*

(„Една дума“)

Естествено, верни на етимологическото изследване на Яворовите поетически символи, съвсем не сме далеч от предположението, че априорното задаване на тъмната, здрачна граница до голяма степен е обусловено от появилия се образ *тъмница/затвор* в почти същия период от творческото съзряване на поета („В тъмницата“, 1898). Що се отнася до стихотворението „Пред тъмничний зид“, създадено две години по-рано, но удивително синтетично в изказа си, трябва да подчертаем една друга особеност, разгърната по-нататък в символообразуването и в означаването на Яворов.

Най-адекватната репрезентация на *границата* в текста е